

A full-page background image featuring a woman in silhouette standing on a dark shore, looking out at a calm lake during a vibrant sunset. The sun is low on the horizon, creating a bright orange and yellow glow that reflects on the water. Bare tree branches frame the top and right sides of the image. The woman is positioned in the lower center, with her hands raised to form a heart shape against the bright light of the sun.

Niina Jormanainen

Tärkeimmän tiedät

Niina Jormanainen

Tärkeimmän tiedät

© 2016 Niina Jormanainen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-330-422-2

Omistettu kaikille pois nukkuneille.
Kaipuu on suuri ja sanaton.

1. Päätös

Emilia käveli sairaalan käytävää muoviin pakattu neilikkakimppu kädestään roikkuen ja suuntasi neloskerroksessa huonetta numero 306 kohden, kuten viimeisen vuoden aikana lähes joka päivä. Sairaalan käytävä oli hiljainen ja hoitajat tervehtivät häntä vastaan tullessaan. Hän saapui ovelle ja avasi sen haistaen tutun, hieman ummehtuneen hajun, mikä huoneesta tuli. Hän suuntasi viimeisen vuodepaikan luo ja laski neilikkakimpun vuoteen jalkopäähän.

”Hei rakas,” hän sanoi ja suuteli miehen nukkuvia kasvoja. Hän sivali kädellään miehen poskea, johon oli päässyt kasvamaan taas parransänkeä.

Miksei kukaan ole taas ajellut partaasi?

Emilia huokaisi syvään, vapautti neilikat paketistaan, nostaen ne maljakkoon ja asetteli niitä paikoilleen. Hän laski sairaalavuoteen laidan, istuutui tuolille vuoteen viereen ja nosti miehen käden poskeansa vasten. Käsi oli viileä ja eloton, eikä se vieläkään tarttunut hänen kasvoihinsa ja silittänyt niitä hellästi, kuten ennen oli tehnyt.

Voi miksi et voi liikauttaa edes hetkellisesti sormiasi? Anna minulle toivoa Ville!

Emilia nojautui miehen vuodetta vasten ja kuunteli, kuinka hengityslaitte puhalsi ilmaa miehen keuhkoihin tasaisesti.

”Siitä on nyt tasan vuosi, etkä vieläkään ole herännyt,” Emilia sanoi hiljaa ja nosti kätensä miehen rintakehälle, ”olen rukoillut sitä jokainen päivä, mutta sinä et vain palaa luokseni. Olen yksinäinen Ville.”

Ville ei vastannut mitään, kuten oli odotettavissa ja Emiliakaan ei sanonut enää mitään. Emilian sydän oli tyhjä, eikä hän tiennyt miten hänen pitäisi jatkaa. Hän kävi Villen luona niin usein, kuin pystyi työltään ja piti huolta, ettei hänelle jäänyt liikaa vapaa-aikaa, jotta sai pidettyä ajatuksensa erossa tapahtuneista asioista. Työ oli ainut asia mikä piti hänet järjissään kaiken tyhjyyden keskellä. Töissä hän ei ehtinyt miettiä mitä hän oli menettänyt ja hän ei ehtinyt toivoa, että kävisi jokin ihme, joka herättäisi Villen koomasta, vaikka hän tiesi vallan hyvin, ettei sellaista ihmettä tulisi käymään. Silti oli liian masentavaa lopettaa toivominen ja luopua Villestä, kun tuntui, ettei hänelle olisi jäänyt enää mitään miksi jaksaa herätä aamuisin.

"Emilia," Emilia kuuli nimensä ja säpsähti ylös katsoen ympärilleen unisena, "oletko ollut taas koko päivän täällä?"

Oho, olenko nukahtanut?

"Mitä kello on," Emilia sai kysyttyä hämmennykseltään. Ulkona oli jo pimeää.

"Seitsemän," Villen äiti Marja sanoi ja nosti tuolin Emilian viereen.

"Ei minun pitänyt olla kuin tunti, mutta nukahdin näemmä," Emilia sanoi ja yritti saada itsensä hereille kunnolla.

"Oletko taas tehnyt ylitöitä paljon," Marja kysyi ja kosketti Emilian hartiaa.

Kyllä olen ja aivan tarkoituksella.

"On ollut kiirettä," Emilia sanoi huokaisten ja katsoi ulos pimeyteen, "he haluavat töissä minut ulkomaanprojektiin ja meidän pitäisi lähteä Turkkiin avaamaan seuraavaa hotellia, enkä ole varma olenko kykeneväinen lähtemään sinne."

"Miksi et olisi kykeneväinen," Marja kysyi nostaen kulmiaan.

Koska Ville ei ole siellä.

"Se olisi ainakin vuoden projekti ja en voisi käydä Villen luona, kun olen siellä," Emilia sanoi.

"Mihin sinä luulet Villen katoavan täältä," Marja kysyi huokaisten.

"Mutta haluan olla täällä jos," Emilia keskeytti lauseensa ja painoi katseensa lattiaan. Hän tunsi Marjan pistävän katseen, "minun pitäisi olla kai joulukin siellä."

"Tiedät varsin hyvin, ettei Ville enää herää Emilia," Marja sanoi ja tarttui hänen käteensä, "meidän täytyy päästää irti ja päästää Ville lepoon."

Miksi kaikki ovat luopuneet toivosta?

"Ei," Emilia sanoi ja nousi ylös tuolista, "ei saa luopua toivosta."

"Toivo ei enää auta," Marja sanoi pudistellen päätään ja tarttui samalla Villen käteen, "kyllä minä täällä käyn, sinä tiedät sen."

"No tiedän, mutta," Emilia oli hetken hiljaa, "mutta olisi se silti niin pitkä matka."

"Se voisi tehdä hyvää sinulle, sillä pitäähän sinun jatkaa elämää, etkä voi loputtomiin istua täällä päivittäin aivokuolleen miehen luona, jota pidetään väkisin hengissä."

Olisit joskus vain hiljaa Marja. Pakko päästä pois, etten hermostu.

Emilia katsoi Marjaa vihaisena ja otti takkinsa juosten samalla ulos. Marja osasi olla inhottavan suorasanainen toisinaan. Emilia kuuli Marjan huutavan nimeään, mutta hän juoksi portaisiin ja juoksi ne alas niin lujaa, kun pääsi.

Syksyinen tuuli puhalsi hänen kasvoihinsa ulkona, mutta Emilia puki takkinsa vasta kun oli kävellyt jo pitkän matkan ja ymmärsi palelevansa. Emilia tiesi, ettei voisi jatkaa näin, mutta miksi eteenpäin meneminen oli niin raskasta? Moni muu olisi varmasti toipunut jo vuoden aikana siitä, että oli menettänyt aviomiehensä, mutta Emilia ei vain voinut päästää Villestä irti, sillä sitten hänellä ei olisi enää mitään. Olisi liian raskasta aloittaa kaikki alusta ja mitä hän tekisi vapaa-aikana, kun hänellä ei enää olisi mitään paikkaa minne mennä töiden jälkeen? Pitäisikö hänen todella tarttua tähän tilaisuuteen ja heittäytyä ulkomaan projektiin mukaan? Tällaista mahdollisuutta ei varmasti tulisi ihan heti toista ja hän voisi jatkaa urallaan eteenpäin. Emilia puri huultaan ja veti vielä sormikkaat käteensä, ainakin Turkissa olisi lämpöisempää, kuin Suomessa ja toisaalta hän voisi tehdä vuorokauden ympäri töitä ilman, että pitäisi

ajatella mitään muuta. Emilia päätti nukkua yön yli ja harkita asiaa vakavasti.

Emilia suoristeli kokoushuoneen servietit vielä ja putsasi pöydältä muutaman tahrn.

Joudun nykyisin aina siivoamaan kokousjärjestäjien jälkiä, kun heillä ei ole silmää katsoa paikkoja siistiksi.

Emilia siirteli tuolit vielä parempaan järjestykseen, siirsi vesikannun toiseen paikkaan ja lähti ulos huoneesta. Hän suuntasi kohti työhuonettansa hakemaan hotellin omistajalle laatimansa raportin, joka hänen piti luovuttaa tälle. Emilian työnantaja ja hotellin omistaja oli Lasse Hietala, jonka luottohenkilö Emilia oli ollut työssään jo vuosia. Hän oli ollut perustamassa useampaa Lassen omistamaa hotellia Suomessa ja nyt Lasse oli tarjonnut hänelle mahdollisuuden lähteä Turkkiin. Kokous Turkkiin lähtijöiden kesken olisi tänään huoneessa, jonka Emilia oli juuri tarkistanut kuntoon ja hän ei osannut vielääkään sanoa halusiko lähteä matkalle vai ei.

Emilia koputti Lassen oveen ja näytti raporttiaan tälle. Lasse nyökkäsi merkiksi, että Emilia voisi tulla sisälle.

”Et ole vieläkään antanut vastaustasi lähdistäsi,” Lasse sanoi ja katsoi lukulasiensa yli Emiliaa.

Älä kiltti painosta minua.

”En minä tiedä mitä tekisin sen kanssa,” Emilia huokaisi ja istuutui Lassen pöydän toiselle puolella ja mutristi suutaan, ”sinä tiedät, että minun on vaikea lähteä täältä tällä hetkellä.”

”En haluaisi olla töykeä, mutta en oikeastaan aio antaa sinulle vaihtoehtoja tässä asiassa,” Lasse sanoi ja otti lukulasit pois päästään, ”toivoin, ettei minun tarvitsisi pakottaa sinua ja ajattelisit järkeä tämän tilanteen, mutta näyttää siltä, ettet jätä minulle vaihtoehtoja.”

Et voi pakottaa minua lähtemään!

”Entä jos irtisanon itseni,” Emilia sanoi ja kallisti päätään.

”Et usko itsekään, että tekisit niin,” Lasse naurahti ja kallistui tuolissaan taakse päin huvittuneena, ”eihän sinulla ole muuta kuin tämä työ, eikä sinua meinaa saada täältä nykyisin pois. Teet kokousjärjestäjätkin pian työttömiksi, kun hoidat heidänkin tehtävänsä.”

Mutta kun he tekevät työnsä huonosti!

”Sinä tiedät, että työni on minulle tärkeää,” Emilia huokaisi, ”ja olet oikeassa, en minä täältä

minnekään lähde, mutta en minä halua lähteä Turkkiin.”

”Sinä lähdet. Tulet tänään esittelypalaveriin ja tapaat tulevat tiimisi jäsenet,” Lasse nosti raportin pöydältä ja laittoi lukulasit päähänsä, ”ajattele, että teet palveluksen minulle, kun pelastin sinut totaaliselta erakoitumiselta Villen onnettomuuden jälkeen.”

Anteeksi mitä?

Emilia tuhahti ja nousi huokaisten ylös. Hän suuntasi työhuoneellensa ja istuutui ärsyyntyneenä työtuoliinsa. Hän ei osannut arvata, että Lasse vetäisi vielä jonkinlaisen pelastuskorttinsa esiin, pakottaessaan hänet lähtemään. Olihan Lasse toisaalta oikeassa siinä, että oli tullut kuukausi Villen onnettomuuden jälkeen hänen kotiinsa ja raahannut hänet väkisin työelämäänsä takaisin kaiken surun keskeltä, mutta Lasse oli käyttänyt sanoja ”en pärjää ilman sinua töissä” ja saanut sillä Emilian palaamaan. Nyt Lasse olikin sitten tehnyt hänelle palveluksen sillä?

Voi helvetin perkele! Viimeinen vuosi on ollut aivan kamala ja nyt vielä tämä kaiken päälle. Välillä toivon, että se olisin minä joka sinne auton alle olisi jäänyt.

"Emilia tässä on uusi hotellimme yksityislentäjä Sebastian Kajander," Emilia havahtui Lassen ääneen, "antaisitko hänelle tiedot asiakkaista, joita lennätetään hotelliin ulkomailta."

Koputtaminen olisi hyvä tapa ilmaista, että on asiaa.

"Annan," Emilia sanoi ja loi katseen pitkään ja raamikkaaseen mieheen Lassen vierellä. Sebastianilla oli tummat hiukset ja hän oli ruskeasilmäinen. Hänen olemuksensa oli jotenkin ylimielisen oloinen.

"Hyvä. Tulet tekemään Sebastianin kanssa yhteistyötä jonkin verran, sillä hän lentää tästä lähtien ne lennot, joille lähdet hakemaan asiakkaita," Lasse sanoi ja jatkoi Englanniksi Sebastianille, "hän lähtee meiltä täältä asiakaspalveluvastaavaksi Turkkiin."

Niin koska sinä pakotat minut lähtemään.

"Emilia Lehto," Emilia ojensi kätensä.

Mies tarttui siihen lämpöisellä kädellään ja puristi voimakkaasti hymyillen, "Sebastian Kajander."

"Istu alas," Emilia sanoi ja näytti sohvaa huoneensa seinustalla. Lasse lähti takaisin omaan

työhuoneeseensa jättäen Emilian kahden Sebastianin kanssa.

"Oletko lentänyt kauankin," Emilia kysyi ja etsi kaapistaan arkiston ulkomaan asiakkaistaan.

"Olen minä kymmenen vuotta," Sebastian sanoi ja Emilia tunsi, kuinka mies tuijotti hänen selkäänsä.

"Hyvä," Emilia sanoi ja istuutui pöytänsä ääreen, "inhoan nimittäin lentämistä ja olisi kamalaa lentää aloittelijan kanssa."

"Älä huoli. Pidän sinut kyllä ilmassa," Sebastian naurahti ja nosti käsivartensa sohvan selkänojalle kuin olisi maailman omistaja, "en minä kauniita naisia päästä putoamaan."

Ai olet tuollainen mielistelijä.

"Vai kauniita," Emilia sanoi ja tunsi punastuvansa, vaikka ei ollutkaan erityisen otettu miehen huomiosta, "no mutta ainakin tällä kertaa tunnen lentäjän. Yleensä on ollut vaan joku, kuka on saatu lähtemään matkaan."

"Lupauduin hoitamaan Lassenkin lennot, kun lennän vanhempieni lentoja. He ovat mukana Turkin projektissa myös," Sebastian sanoi.

Olet komea mies, mutta miksi sinun olemuksesi täyttää koko huoneen. En oikein tiedä pidäkö siitä

"Mihinkä minä tästä lähtisin," Emilia huokaisi, "kyllä minä haaveilin joskus lisäopiskeluista, mutta minun olisi pitänyt lähteä toiselle paikkakunnalle ja tapasin erään miehen, jonka vuoksi jäin sitten Lasselle töihin."

Villen. En olisi kestänyt olla erossa hänestä, joten vaihdoin kaikki haaveeni siihen, että voisin perustaa perheen hänen kanssaan jonakin päivänä.

"Onko se mies kanssasi vieläkin," Sebastian kysyi ja katsoi Emilian silmiin.

"Ei ole," Emilia sanoi ja käänsi katseensa ulos. Tai olihan Ville vieläkin hänen kanssaan tavallaan, mutta oli helpompaa sanoa, että ei ollut.

Viimeinen vuosi on ollut rankin mitä Emilia on tähän mennessä kokenut. Hän saa työkomennuksen Turkkiin ja joutuu punnitsemaan, mikä on elämässä oikeasti tärkeintä - pitää kiinni menneisyydestä vai antautua uuden tuntemattoman vietäväksi.

BoDTM
BOOKS on DEMAND